

1. února

Hromosvod

Dotyky tvých dlaní s léty nestárnou,
tma do mysli vhání minuty nás dvou,
proč teď není včera, kdo umí vracet čas,
pod sochou anděla je tichobol a mráz, je mráz

Je prvního února a já šeptám, kde jsi,
když za oknem do dvora se prohánějí běsy,
šedodivný mračna pokorně se kají,
malý bílý slzy na sklo dopadají

Kolik litrů asfaltu dělí naše žíly,
přes slzavý údolí se nedá dojet k cíli
Kam jsme to jen došli, vílo z lesů vod a strání,
z podzimního listí až k jarnímu tání

Pro váhavý začátky, pro pálivý konce,
vymejšlím si pohádky a jsem za pitomce,
skrz temnotu noci, vidím, co bílý den skrývá,
není to jen pocit, že tu někdo tiše zpívá

Krvácí mi duše, krvácí mi slaně,
pod nánosy tuše, cítím tvoje dlaně
Proč se naše cesty, míjí jako vlaky,
když ty mě máš ráda a já tebe taky

Proč se naše cesty míjí jako vlaky,
když ty mě máš ráda a já tebe taky